

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De eadem 8. Beatitudine, quæ spectat maledictiones aut
benedictiones mundi. Beati estis cùm maledixerint vobis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

4. 33. legis verba ponderans? Vbi Doctor parvulorum?
O præclarè dictum à Propheta!

III. PUNCTUM.

ERGO illi Beati sunt qui persecutionem patiuntur propter Iustitiam, quoniam ipsorum est Regnum cælorum; seu regnum illud Dei quod ad cælestem perducit tam certò, quàm certum est non regnare Deum in anima nisi per Iustitiam & per virtutes propter quas qui persecutionem patiuntur, ipsi sunt omnium aptissimi & dignissimi cælo fruendo: proptereaque dictum est in

Apoc. 14.

Hic patientia Sanctorum est, qui custodiunt mandata Dei & fidem Iesu.

3. p. Pa-

stor Adm.

10.

Et quidem hinc servandæ patientiæ motivum est efficax, sed quomodo servari debeat, a piè movet S. Gregorius. *Admonendi sunt, inquit, patientes ne in eo quod exterius portant, interius doleant, ne tanta virtutis sacrificium, quod integrum foris immolant, intus malitia peste corrumpant, & cum ab hominibus non agnoscitur, sed tamen sub divina examinatione peccatur, tanto deterior culpa doloris fiat, quanto sibi ante homines, virtutis speciem vendicat. Dicendum itaque est patientibus ut studeant diligere quos sibi necesse est tolerare, ne si patientiam dilectio non sequatur, in deteriorem culpam odii virtus ostensa vertatur.*

Et post multa de hoc argumento. *Virtus itaque est, coram hominibus, adversarios tolerare; sed virtus, coram Deo, diligere; quia hoc solum*

Deus sacrificium accipit quod quidem ante ejus oculos in altari boni operis, flamma Charitatis incendit. Vide plura quæ pergit & illud præcipue cave, quod monet evenire plerumque patientibus, ut eo quidem tempore quo vel adversa patiuntur vel contumelias audiunt, nullo dolore pulsantur, sed cum post paululum hac ipsa qua pertulerunt, ad memoriam revocant, igne se doloris inflammant, argumenta ultionis inquirunt, & mansuetudinem quam tolerantes habuerunt, retrahentes in malitiam vertunt, &c. Nonne hoc tibi accidit aliquando? quis verò tum animus? an motum internum reprimis? an contines? Contine saltè linguam, & invita etiam depravata natura, benedic Dominum, & beatum te prædica quod patiaris. *Ecce beatificamus eos qui sustinuerunt, ait S. Jacobus; At cur non eos etiam modo qui sustinent? cur non te ipsum, quando est aliquid gravius sustinendum?*

Videri debet in 2. parte, tota præsertim Hebdomada 1. Quadrag. ubi hæc profantæ Veritates:

Quo in cælis corona gloriæ sumetur vultu, hoc in terris calix sumendus est.

Si propter Scripturas sunt adversa toleranda, sunt libenter toleranda.

Necnon Hebd. Passionis, ubi hæc inter alias per opportuna.

Non quæsitæ cruces, sunt magis exquisitæ.

FERIA QVART A.
DE EADEM OCTAVA BEATITVDINE, QVÆ
SPECTAT AD MALEDICTIONES AUT BENE-
DICATIONES MUNDI.

Beati estis cum maledixerint vobis. Matth. 5.

Væ cum benedixerint vobis homines. Luc. 6.

RATIO EST, Quia illi Beati sunt, aut miseri, quibus benedicit, aut maledicit Deus.

Sed illis benedicit Deus, quibus maledicunt homines; & è contra illis maledicit quibus benediciunt.

Ergo Beati estis cum maledixerint vobis; & væ cum benedixerint homines. Quod tam certa fide credendum est, quàm quodvis dictum ab eo qui mentiri non potest.

I. PUNCTUM.

ILLUSTRANDÆ apertius octavæ Beatitudini, quæ est universalis tolerantia persecutionum omnium, adjungere voluit Dominus & hanc particulatim designare tolerantiam, cum nos maledictis & probris insequerentur homines, propter justitiam & contra veritatem; quia tum maxime natura est fragilis & tum præcipue roboranda. Iterum ergo propter

ca

ea beatos dicere eos qui paterentur cum his tribus conditionibus. Prima est ut maledicta inferrentur propter justitiam sive propter bonum ac pium aliquod opus. Secunda, ut essent falsa maledicta seu quod idem est, mentirentur maledicentes. Tertia denique, ut libens ac læta esset

L. de Verbis Dom. in monte. e. 5. Hom. 9. in Ezech.

eorum tolerantia. Non enim ista perpeti fructu- osum est ait S. Augustinus, sed ista pro Christi nomine, non solum a quo animo sed etiam cum exultatione tolerare. Sanctus item Gregorius sapientissime monet, linguas detrahentium non debemus excitare ne pereant, sed excusari equanimiter tolerare ut nobis meritum crescat: aliquando tamen detractores debemus compescere, ne innocentium, qui à nobis audire non poterant, corda corrumpant, dum de nobis male disseminant.

Et ratio quidem cur ita beati sint, & cur ita exultare debeant qui sic patiuntur, peti posset à futura mercede quam inde consequentur in cœlis; sed hæc præterea quæ affertur pro præsentis vita, attentè est cogitanda, nempe quod illi beati sint aut miseri, quibus benedicunt aut maledicit Deus. Nam ut paucis omnia complectamur, id solum de Deo verum est, quod Rex Balac de

Nam. 12.

Propheta Balaam iactabat, *Novi quod benedictus sit cui benedixeris, & maledictus in quem maledicta congesseris*; Unde & sacra Scriptura, ut uno verbo omnia bona vel mala compræhendat, non aliter quam his verbis effert, *Benedictio Domini, vel maledictio. Benedictio Domini super caput iusti*. Tum paulò post: *Benedictio Domini divites facit, nec sociabitur eis afflictio*. Id est verè divites & beatos facit. *Maledictus à Deo quis exasperat matrem. Testes invoco hodie cælum & terram, quod proposuerim vobis vitam & mortem, benedictionem & maledictionem*. Id est, quidquid magis est in divinis & humanis optandum vel timendum, sive pro præsentis sive pro futuro. Nonne ita sentis? Nonne ipsa vox maledictionis divinæ terrorem incutit? Nonne hoc est quod ipsis damnandis gravissimum reservatur? *Discedite à me maledicti*? Aut quod salvandi suavius audient, *Venite Benedicti Patris mei*? O quis tum animæ sensus?

Prov. 10. Ibid.

Ecclesi. 3.

Daut. 30.

Matt. 25.

II. PUNCTUM.

SED cum maledicunt homines propter justitiam & mentiumur, tum benedicunt Dominus, aut cum benedicunt mentientes, tum ipse maledicit.

Nam diversa planè sunt judicia Dei & mundi, Haynonsius Pars tertia.

seu illorum hominum qui non nisi ex depravato concupiscentiæ sensu de rebus judicant; unde id necessariò sequi debet ut cum mundus maledicit, benedicat Dominus: aut è contra; quia ratio cur maledicat mundus est iudicium, quod de rebus piis habet sive de hominibus pietatem sectantibus, cui mundano iudicio cum Deus oppositum habeat, hinc etiam oppositam benedictionem vel maledictionem infert; eoque copiosiore quo maledictus ab hominibus maledicta libentius patitur, *Maledicent illi, & Ps. 105. tu benedices*, dicebat Deo David: atque ipse *Mal. 2. Deus: Maledicam benedictionibus vestris, & maledicam illis quia non posuistis super cor. Utrum ex his duobus iudicium verius censes? Expende accuratè, hinc enim tota vis conclusionis.*

III. PUNCTUM.

ERGO Beati estis cum maledixerint vobis, & ve cum benedixerint vobis homines. Nam cum ex benedictione vel maledictione Dei totam beatitudinem vel miseriam vestram metiri debeatis, si cum vobis maledicunt homines, Dominus benedicat; aut cum benedicunt, ipse maledicat, nonne beati estis cum maledixerint homines, aut miseri cum benedixerint? *Vbi est Gal. 4. ergo beatitudo vestra*, dicebat Galatis sanctus Apostolus, nisi videlicet in divino sit constituta iudicio? Quod ut manifestius pateat, atque ut inde etiam vehementius excitemur ad patientiam, cogitandum est quod illo ipso momento, quo magis vituperaris ab hominibus, magis à Deo commendaris & laudaris; at nonne hoc longè est præferendum? Nonne magis laudabile sic laudari à laudato quam ab illaudato? Quid porò est laudabilius Deo? Confer Deum cum mundo, confer utriusque iudicium, confer laudem & vituperium quæ ab eorum alterutro inferuntur. Nonne est quod præligas iudicium & laudem Dei? Et tamen nonne sæpius mavis laudes & benedictiones hominum quam ipsius Dei? O probrum! ò injuriam Deo factam! *Cui assimilatus me, & adqueastis, & comparastis me, & fecistis similem*; Hæc aggratio tot nominum idem significantium, gravitatem rei denotat supra quam credi possit. *Po- Ip. 46. pule meus, ait Propheta, qui te beatum dicunt, ipsi te decipiunt, & viam gressuum tuorum dissipant. Stat ad iudicandum Dominus, stat ad iudicandos populos. Tum paulò post: Et dixit N Domi-*

Dominus: pro eo quod elevata sunt filia Sion, & ambulaverunt extento collo, & composito gradu incedebant; decalvabit Dominus verticem filiarum Sion, & Dominus crinem earum nulsabit. Et erit pro suavi odore sœtor, & pro crispanti crine calvitium. Quasi diceret, Domini est beatum dicere & facere, sicut Domini est iudicare de rebus: cum autem de his iudicat, planè aliud est ejus iudicium ab humano iudicio, nam quod homines statuunt, ille evertit: & quod evertunt, ille statuit. Huc etiam revoca quod jam supra dixit S. Augustinus; Qui laudari vult Domine de tuo dono, & non quarit in illo tuam

In Modis,

gloriam sed suam, hic licet laudetur ab hominibus à te tamen vituperatur: qui autem ab hominibus laudatur vituperate Te, nõ defenditur ab hominibus iudicante Te, nec liberabitur condemnante Te. Vide in 1. parte, Fer. 3. Hebdomadæ 2. in Adventu. Die 19. Januarii. Fer. 4. Hebdomadæ 6. post Epiph. ubi hæc satis apta proponitur Veritas:

Qui nimis humana timet iudicia, non satis reveretur divina.

Et alibi passim in singulis partibus, nominatim verò in 4. parte, Feria 3. Hebd. 16.

FERIA QUINTA.

DE CURA PROPRIÆ PERFECTIONIS ET PROXIMORUM, SECUNDUM TRIPLICEM VIRTUTIS, SEU VIÆ PERFECTÆ GRADUM, IN HIS TRIBUS CHRISTI DOMINI VERBIS CONTENTUM.

Vos estis sal terra.

Vos estis lux mundi.

Non potest civitas abscondi supra montem posita. Matth. 5.

VERITAS PRACTICA.

Qui non gradatim procedit in via virtutis, non in via virtutis incedit, sed vitii.

RATIO EST, Quia qui non gradatim procedit, precipitatio totus agitur.

Sed precipitatio vitium est.

Ergo non in via virtutis incedit sed vitii. Quod sanè est diligenter praevidendum.

I. PUNCTUM.

TOTUS hic sermo, quem Christus Dominus in monte habuit perfectionis est, seu perfectæ vitæ viam demonstrat, & consilia sublimiora suggerit omnibus, in quocumque vitæ statu degentibus. Antequam verò ad singula particulatim descendat, suos monet, & eos præcipue qui dirigendis aliis præsumunt, ut gradatim ad virtutem & perfectionem ipsi conscendant, & sic alios promoveant. Sunt autem hi tres præcipui gradus seu status incedentium in via perfectionis acquirendæ, ut

refert S. Thomas & alii. Primus eorum qui incipiunt per purgativam viam quæ est in recessu à vitiiis. Secundus eorum qui proficiunt per illuminativam quæ est in exercitatione virtutum. Tertius denique qui perfecti sunt per unitivam, quæ est in studio inhærendi ac fruendi Deo.

Atqui hi tres procedendi gradus designantur à Christo Domino per tria symbola supra dictis verbis contenta. Primus nomine salis, *Vos estis sal terra*: nam salis natura, ut ait Plinius, est mordens, adurens, repurgans, extenuans, & exsiccans, quæ omnia satis aptè conveniunt viæ purgativæ seu primo incipientium statui. Secundus gradus est in nomine lucis, unde & illuminativa via dicitur & qui in ea sunt, Proficientes nuncupantur quo sensu, ait Sapiens, *Iustorum semita quasi lux splendens procedit & creseit, usq; ad perfectam diem*. Tertius nomine civitatis exprimitur, quæ, ut ait Philosophus, est multitudo civium per se sufficiens ad vivendum, sic perfecti dum uni Deo inhærent & eo perficiuntur, sibi & aliis abundè sufficiunt ad perfectam vitam. *Vita sibi sufficiens operarii condulcabitur, & in ea invenies thesaurum.*

2. 2. 9. 24
a. 9.

1. 31. 2. 7
& sequen
tib.

Prov. 4.

3. Polit.

Eccl. 40.

Quod